

Arrest

nr. 298 805 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Geertrui VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2022 werd ingediend door:

Naam: J.
Voorna(a)m(en): T.
Nationaliteit: Surinamer
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde P., S.V.[...] van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de relatie:

- Foto's zonder datum: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde période beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*

Kortom, op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde période voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen. De voorgelegde foto's betreffen bijna zonder uitzondering selfies van het koppel. Het is niet duidelijk is welke context ze werden genomen. Er is geen enkele foto bij waarvan je kan afleiden dat er een gelegenheid was om de foto te nemen. De foto's geven er geen blijk van dat zij elkaars familie en vrienden hebben ontmoet.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 13.12.2022 officieel gedomiciëerd werd op het adres van de referentiepersoon. Op 29.03.2023 werd de wettelijke samenwoning afgesloten. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats en inmiddels een wettelijke band hebben, toont niet aan dat betrokkene een duurzame partnerrelatie hebben zoals bedoeld in art. 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij de behandeling van het dossier/ het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de gegevens van het dossier — redelijkheidsbeginsel - Art 8 EVRM

De beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt :

- dat op basis van de voorgelegde stukken, zowel de voorgehouden partnerrelatie tussen betrokkenen; als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen is.
- dat, indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.
- aan de hand van de beschikbare gegevens niet kan vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde période voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen .. de voorgelegde foto's betreffen bijna zonder uitzondering selfies van het koppel. Het is niet duidelijk in welke context ze werden genomen. Er is geen enkele foto bij waarvan je kan afleiden dat er een gelegenheid was om de foto te nemen. De foto's geven er geen blijk van dat zij elkaars familie en vrienden hebben ontmoet.

Zoals hierboven gesteld was verzoeker totaal verrast door deze motivering in de beslissing waartegen beroep.

Verzoeker verblijft inderdaad sinds kort in het land. Hij verhuisde met zijn partner naar België, juist om in haar nabijheid te zijn.

Bij het indienen van de aanvraag op basis van art 47/1° Wet 15/12/1980 heeft hij de documenten meegedeeld die hem werden gevraagd door de betrokken overheid die de aanvraag in ontvangst nam.

Er werd hem nooit gevraagd om bijkomende informatie over zijn affectieve band, de partner relatie; noch over de relatie met de wederzijdse vriendenkring mee te delen.

Indien hij volledige informatie zou gekregen hebben over al de mee te delen elementen, kon hij eenvoudigweg aan deze vraag voldoen.

De betrokken overheid kwam te kort aan haar informatieplicht en handelde derhalve onzorgvuldig.

Normaal gezien diende verzoeker te beschikken over een termijn voor de mededeling van al de nodige informatie ; met uitdrukkelijke en precieze vraag naar deze nodige informatie.

Van een redelijke en zorgvuldige overheid kan inderdaad verwacht worden dat de rechtsonderhorigen goed worden geïnformeerd over hun rechten en plichten en dat zij o.a. bij het indienen van eerder welke aanvraag, een volledig overzicht ontvangen van de voorwaarden waaraan zij moeten voldoen en van de documenten die zij moeten meedelen.

Dit komt ook een behoorlijke en efficiënte werking van de overheid ten goede;

Men kan er zomaar niet vanuit gaan dat elke rechtsonderhorige volledig op de hoogte is van al de voorwaarden waaraan hij moet voldoen om zijn rechten te kunnen uitoefenen.

Wegens deze onzorgvuldige dossierbehandeling van de overheid -heeft verzoeker een kans gemist om zijn dossier volledig in te dienen -ontving hij een afwijzende beslissing, waardoor hij verplicht wordt om een nieuwe aanvraag in te dienen, met allé kosten van dien.

De diensten van de Staatssecretaris voor asiel en migratie in Brussel (DVZ), die de eigenlijke beslissing namen, kunnen zich eventueel niet verschuilen achter een onzorgvuldige werking van de dienst vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen. Integendeel kon DVZ aan de dienst vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen vragen om bijkomende informatie op te vragen, van zodra opgemerkt werd dat er cruciale gegevens in het dossier ontbraken.

In de plaats daarvan nam de gemachtigde van de staatssecretaris snel genoegen met de motivering : "Kortom, op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen."

De snelle afwijzing primeert blijkbaar op een zorgvuldige behandeling en voorbereiding van het dossier en dit blijkbaar met de boodschap dat verzoeker dan maar een nieuwe aanvraag moet indienen.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en om er voor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat met kennis van zaken kan beslist worden.

Op basis van een mogelijk onvolledig dossier, kon de gemachtigde nooit t t een zorgvuldig genomen en redelijke beslissing komen.

De overheid heeft niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 1  van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1  de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2  ;

[...]”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

De verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker aangezien op basis van de voorgelegde stukken, met name ongedateerde foto's van hemzelf en de referentiepersoon, zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen hen als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen is. Zij overweegt dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet vastgesteld kan worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van verzoeker in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen. Indien verzoeker werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen, zo stelt zij verder.

Verzoeker stelt daartegenover dat hij bij het indienen van de aanvraag de documenten heeft meegedeeld die hem werden gevraagd door het bestuur. Hij betoogt dat hem nooit werd gevraagd om bijkomende informatie over zijn affectieve band, de partnerrelatie of de relatie met de wederzijdse vriendenkring mee te delen. Hij meent dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld en tekort kwam aan haar informatieplicht, waardoor hij zijn dossier niet volledig heeft kunnen indienen. Hij betoogt dat hij over een termijn had moeten beschikken voor de mededeling van al de nodige informatie en dat hij een volledig overzicht had moeten ontvangen van de voorwaarden waaraan hij moest voldoen en van de documenten die hij moest meedelen. Men kan er immers niet zomaar vanuit gaan dat elke rechtsonderhorige hiervan volledig op de hoogte is, aldus verzoeker. Hij stelt dat ook de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door geen bijkomende informatie op te vragen van zodra opgemerkt werd dat er cruciale gegevens in het dossier ontbraken en door op basis van een mogelijk onvolledig dossier te oordelen.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat verzoeker dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op zijn schouders rustte, temeer nu op de bijlage 19ter van 13 december 2022, die verzoeker naar aanleiding van het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging bij de Stad Antwerpen ontving, het volgende staat vermeld:

“[x] Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 13/03/2023 de volgende documenten over te leggen:

- Bewijzen van relatie met de burger van de Unie én het duurzaam karakter van deze relatie”

Aan verzoeker werd dus, in weerwil van wat hij voorhoudt, een termijn gegeven alsook meegedeeld wat hij moest overleggen. Het kwam dus aan verzoeker om alle elementen bij te brengen die zijn relatie en het duurzaam karakter ervan konden staven. De Raad wijst er daarbij op dat overeenkomstig artikel 47/3, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel mag worden bewezen. Verzoekers betoog als zou aan hem een overzicht van alle over te leggen bewijsstukken moeten worden bezorgd, kan dus, in het licht van deze bepaling, niet worden gevolgd.

Waar verzoeker hekelt dat de verwerende partij geen bijkomende info heeft opgevraagd, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust, zoals reeds gesteld, bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de in de aanvraag aangehaalde elementen onderzoeken, maar kan niet worden verweten om geen aanvullende informatie te hebben gevraagd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Voor het overige toont verzoeker niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij de elementen uit het dossier onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het ERM), en stelt dat hij een hechte band heeft met zijn partner en dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is waarmee geen rekening werd gehouden, kan hij evenmin worden bijgetreden. Immers, uit de bestreden beslissing blijkt net dat die hechte band niet is aangetoond, en verzoekers loutere bewering -zo ook wat betreft de vermeende afhankelijkheid tussen hemzelf en de referentiepersoon- is niet van aard om daar anders over te denken. Verzoeker toont dus niet aan dat zijn vermeende relatie beschermenswaardig is onder artikel 8 van het ERM.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS